

laget, der burde gøres for denne Tjeneste, men blot, idet jeg gjør denne Hensigt, udtale det Saab, at denne Bestilling for saa vidt maa blive af de bedst lønede, som den vil kræve det mindst mulige Arbejde af de Paagældende.

Ordføreren (Lassen): Min Udtalelse om, at nærværende Sag aabenbart havde en vis politisk Side, er paa en besynderlig Maade bleven misforstaaet, navnlig af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Naavn), som om det havde været min Mening dermed at sige, at nærværende Sag hørte til dem, hvor Høre gif mod Regjeringen, og Venstre med Regjeringen. En saa naiv Betragtning maade haabede jeg ikke, at man havde tiltroet mig. Naar jeg har sagt, den nærværende Sag havde en vis politisk Side, var min Mening naturligvis simpelthen den, at det almindelige politiske Standpunkt, hvorpaa et Medlem staar, om han hører til Fremstridspartiet eller til Tilbagestridspartiet, nødvendig maa influere paa, med hvilke Dine han ser paa det foreliggende Forslag. Dette indeholder nye, humane Ideer og bryder med et ældre, bestaaende Princip, og det er da naturligt, at den, der hører til Fremstridspartiet, ser paa et saadant Forslag med andre Dine end den, der hører til Tilbagestridspartiet. Paa en anden Maade er jeg bleven misforstaaet af de to ærede Medlemmer af Udvalget (Thomsen og N. W. Jensen), idet de have opfattet mig, som om jeg havde villet sigte Udvalgets Medlemmer for at have arbejdet i Ufordragelighed med hverandre. Det har langt fra været min Mening. Tværtimod, jeg tror, at mine Udtalelser gif i sit modfat Retning, den nemlig, at de Herrer sikkert ikke kunne beklage sig over, at deres Nøst skulde have lydt forgyæves i Udvalget. Jeg tror, at Udvalgets ikke-sagkyndige Medlemmer have hørt paa de Herrers forskellige Bemærkninger, navnlig med Hensyn til, hvilke Straffearter der skulde indføres, paa en overordentlig opmærksom Maade, og vistnok skjænket dem mere Opmærksomhed, end det muligvis strengt taget kunde forsvares. Vi have eller flere af os have muligvis ladet os overvælde af den overordentlige Sagkundskab, som blev udviklet fra de militære Medlemmers Side, og ladet os friste til, da vi i Neblikket manglede Argumenterne til at modsig dem, at gaa med til Forslag, som vi efter at have hørt Sagen drøftede her i Thinget aabenbart nu ikke kunne støtte. Det er væsentligst, tror jeg nok, Ministerens Optreden i Udvalget, det kan skyldes, at Betænkningen og Endringsforslagene have faaet det Indhold, de have. Muligvis havde flere af Udvalgets Medlemmer ellers ladet sig overvælde af den megen Sagkyndighed. Mig i det Mindste er det gaaet saaledes, at med Hensyn til flere af de Forslag, som findes i Udkastet, er min Tillid til Muligheden af at gennemføre dem bleven røkket ved de

overordentlig store Betænkneligheder, som de militære Medlemmer havde ved dem, og de mange Grunde, som de anførte for Umuligheden af at gaa ind paa slige Forslag. Efter at jeg imidlertid har hørt andre sagkyndige Udtalelser her i Salen, maa jeg tilstaa, at disse Betænkneligheder ere svundne ganske overordentlig for mig. Vi have hørt udtale, at dette Forslag kunde muligvis være passende for Hæren, men det duer paa ingen mulig Maade for Flaaden. Fagmand, navnlig det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Naavn), have vi derimod hørt udtale, at han ikke turde sige Noget om, hvorledes det vilde gaa i Hæren, men for Flaadens Vedkommende kunde der ikke være den allerringeste Betænkning ved at indføre de Straffearter, som Udkastet indeholder. Jeg tror derfor, at man virkelig maa slaa sig til Ro med den Betragtning, som gjælder her ikke mindre end paa andre Omraader, at de Sagkyndige altid høre til de mest Konervative, naar det gjælder om at forlade Institutioner og Principer, som have herstet i mange Aar, og med hvilke de ere bleven fortrolige, og at man i saa Henseende trygt kan stole paa de Erfaringer, som man har indhentet andetsteds, hvor man har brudt med de Principer, som endnu gjælde i vor militære Straffelov. — Jeg tror at indbefomme et almindeligt Ønske hos Thinget ved ikke at fordybe mig i de forskjellige Argumenter pro og contra, som ere fremkomne med Hensyn til Indførelsen eller Bibeholdelsen af flere af disse korte, intensive Straffe, som skulde være en absolut Nødvendighed for Militæretaten. Der er anført saa meget for og imod dem, at jeg ikke tror, at der i saa Henseende let vil kunne komme noget Nyt frem. — Jeg skal derimod kun sige et Par enkelte Ord med Hensyn til, hvad den ærede Krigsminister har bemærket under sit første Foredrag i Anledning af Udvalgets Betænkning. Jeg skal da først gjøre den Bemærkning, at Grunden til, at jeg ikke videre berørte den Hensigt, der er flet i Betænkningen om ad administrativt Veie til at afskaffe arbitrær Anvendelse af Krumslutning og Rottingslag, hidrører derfra, at jeg havde tænkt at gjøre nogle Bemærkninger derom paa et senere Stadium, naar Anvendelsen af de arbitrære Straffe kom under Forhandling. Hvad den ærede Minister i saa Henseende udtalte, kan jeg ikke finde meget overbevisende; at det skulde være umuligt at afskaffe Krumslutning og Rottingslag arbitrært, har man Bevis for ikke er Tilfældet, idet nemlig Krumslutning administrativt har været afskaffet fra 1860 til 1864, og kunde den afskaffes den Gang ad administrativt Veie, maa det Samme vel aabenbart kunne ske nu, og kan den arbitrære Anvendelse af Krumslutning afskaffes ad administrativt Veie, skjøner jeg heller ikke, at Noget som helst skulde kunne være i Veien for ad administrativt Veie at afskaffe arbitrær Anvendelse af Rottingslag, og naar den ærede Minister ved at forelægge et Lovforslag som det